

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobkyně: **Simona P.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 1.150.000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. prosince 2017, č. j. 42 C 169/2014-207, doplněným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. května 2018, č. j. 42 C 169/2014-223,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. o věci samé potvrzuje.

- II. Ve výroku IV. o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech řízení 5.212 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Ve výrocih V. a VI. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit České republice náklady státu ve výši 494 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení 3.400 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Umara Switata.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 25.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 5. 12. 2014 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu v té části, ve které se žalobkyně domáhala zaplacení další částky 993.000 Kč s příslušenstvím (výrok II.), zastavil řízení v té části, ve které se žalobkyně domáhala zaplacení částky 132.000 Kč s příslušenstvím a konstatování, že nezákonným postupem orgánů činných v trestním řízení byla porušena v žalobě uvedená základní práva, a uložení povinnosti žalované omluvit se žalobkyni za nezákonný výkon veřejné moci vůči žalobkyni a za porušení jejích základních práv a svobod (výrok III.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 23.683 Kč k rukám zástupce žalobkyně (výrok IV.). Žalobkyni i žalované byla uložena povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 částku 247 Kč (výrok V., VI.).
2. Žalobkyně se v řízení domáhala proti žalované náhrady majetkové a nemajetkové škody, která jí vznikla v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 23 T 155/2012. Usnesením Policie ČR, SKPV, ze dne 6. 1. 2012, č.j. KPRU-27665-36/TČ-2011, bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 12. 2013, č. j. 23 T 155/2012-209, byla žalobkyně obžaloby zproštěna. Uvedeným postupem orgánů státu byla žalobkyni způsobena nemajetková škoda. Od okamžiku zahájení trestního stíhání byla vystavena stresu, přišla o zaměstnání a přátele. Žalobkyně považovala za přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí byla trestním stíháním způsobena, peněžité zadostiučinění ve výši 500.000 Kč. Žalobkyni v příčinné souvislosti s trestním stíháním ušel zisk, když přišla o zaměstnání, výše ušlého zisku činí 650.000 Kč. Žalobkyně se dne 4. 6. 2016 obrátila na žalovanou s žádostí o náhradu uvedené majetkové a nemajetkové škody.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, neboť nárok na náhradu ušlého zisku není důvodný a v případě zadostiučinění za nemajetkovou újmu je adekvátní kompenzací omluva. V případě trestního stíhání nebyla žalobkyně ohrožena vysokou trestní sazbou, celková délka trestního stíhání činila dva roky, žalobkyně nebyla omezena na osobní svobodě. Žalobkyně navíc neprokázala, že by trestní řízení zásadním způsobem ovlivnilo její pracovní a osobní život.

4. Soud prvního stupně provedl dokazování, jak rozvedl v písemném odůvodnění rozsudku, a dospěl ke skutkovému závěru, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 23 T 155/2012 došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně ze dne 6. 1. 2012, neboť toto pravomocné rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 12. 2013, kterým byla žalobkyně v celém rozsahu obžaloby zproštěna.
5. Trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno nezákonným rozhodnutím, proto má žalobkyně právo na odškodnění újmy, která jí byla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí způsobena. Dle judikatury musí být nemajetková újma vzniklá v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání prokázána. Žalobkyně byla stíhána pro přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku a byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 1 – 5 let. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nebyla předtím trestně stíhána, nehrozil žalobkyni nepodmíněný trest odnětí svobody. Trestní řízení pak trvalo dva roky, když bylo zahájeno v lednu 2012 a pravomocně bylo ukončeno v prosinci 2013. Negativní dopady trestního stíhání do jednotlivých sfér života žalobkyně byly v řízení prokázány, neboť žalobkyně trpěla psychickými obtížemi, byla jí předepisována xxx ošetřujícím psychiatrem. Bylo prokázáno i tvrzení žalobkyně, že v důsledku trestního stíhání byl narušen její vztah s dlouholetým partnerem a s kamarádkami. Byly tak prokázány negativní následky trestního stíhání v životě žalobkyně, konkrétně se jednalo o následky na zdravotním stavu a následky v osobnostní sféře. Soud prvního stupně považoval za nutné, aby žalobkyni byla způsobená nemajetková újma odškodněna poskytnutím peněžitého zadostiučinění, neboť omluva poskytnutá žalovanou není dostatečným prostředkem nápravy. Pokud jde o výši peněžitého zadostiučinění, učinil nalézací soud srovnání s jiným případem odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonně vedeným trestním stíháním, a to konkrétně s případem poškozené Ivany P., jež byla stíhána pro trestný čin krádeže, byla ohrožena trestem odnětí svobody až na 2 roky. Následně byla zproštěna obžaloby, její trestní stíhání trvalo 2 roky a 10 měsíců. V soudním řízení o odškodnění nemajetkové újmy způsobené jí trestním stíháním, které bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 158/2012 bylo poškozené přiznáno peněžité zadostiučinění, za újmu způsobenou jí nezákonně vedeným trestním stíháním, v celkové výši 25.000 Kč. Ve srovnání s tímto případem žalobkyni hrozil vyšší trest odnětí svobody, ale její trestní stíhání bylo vedeno kratší dobu. Rovněž v případě žalobkyně byly prokázány negativní důsledky trestního stíhání do jejího života, a to nejen na zdravotní stav, ale i v osobnostní sféře. Po porovnání těchto dvou případů soud prvního stupně stanovil vyšší peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobkyni vydáním nezákonného rozhodnutí v označeném soudním řízení, částkou 25.000 Kč. V tomto rozsahu soud prvního stupně žalobě vyhověl s odkazem na § 5, 8 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve zbytku pak žalobu jako nedůvodnou zamítl, v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby řízení zastavil.
6. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn tím, že žalobkyně uplatnila dva samostatné nároky, přičemž nebyla úspěšná ohledně nároku na náhradu majetkové škody a má tak ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. povinnost zaplatit žalované náklady řízení. Žalovaná má dle ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. právo na náhradu za jednotlivé úkony v paušalizované výši, která je stanovena vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300 Kč za úkon. Žalovaná má v této věci nárok na náhradu za 13 úkonů po 300 Kč, dále na cestovné 1.012 Kč, celkové náklady žalované činí 4.912 Kč. Žalobkyně uplatnila i nárok na peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ohledně tohoto nároku byla částečně úspěšná. S odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř. soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení proti žalované z důvodu, že rozhodnutí o výši peněžitého zadostiučinění záviselo na úvaze soudu. Náklady žalobkyně představují náklady jejího právního zastoupení advokátem v celkové výši 28.595 Kč. Od uvedených nákladů žalobkyně ve výši 28.595 Kč soud prvního stupně odečetl náklady žalované ve výši 4.912 Kč, žalované tak byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 23.683

Kč. O nákladech státu bylo rozhodnuto s odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř., každý z účastníků byl úspěšný z poloviny, soud prvního stupně proto tyto náklady poměrně rozdělil.

7. Proti rozsudku, konkrétně proti jeho výroku I. a akcesorickým nákladovým výrokům (výrok IV., V., VI.) podala žalovaná včasné odvolání s odkazem na naplnění odvolacích důvodů dle § 205 odst. 2 písm. e), g) o. s. ř. Odvolání odůvodnila tím, že v daném případě je omluva a konstatování porušení práva dostatečným satisfakčním prostředkem ke zmírnění nepříznivého následku neoprávněného zásahu, tj. k nápravě nemajetkové újmy vzniklé na osobnosti žalobkyně. Žalobkyně nebyla ohrožena vysokou trestní sazbou, trestní stíhání nebylo stíženo průtahy, celková délka byla dva roky a nebylo prokázáno, že by trestní řízení zásadním způsobem ovlivnilo pracovní či osobní život žalobkyně. Mělo by být rovněž přihlíženo k důvodům, pro které došlo k vydání zprošťujícího rozsudku. Pokud jde o přiznané náklady řízení (výrok IV.), soud prvního stupně při výpočtu náhrady nákladů řízení nepostupoval v souladu s občanským soudním řádem, když od úspěchu žalobkyně odečetl její neúspěch, tento však nepřepočítal podle výše uvedené v advokátním tarifu, nýbrž jej přepočítal na potenciální nárok žalované, který by jí náležel dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. V předmětné věci bylo namísto rozhodnutí soudu o nákladech řízení dle § 142 odst. 2 o. s. ř., a to především z důvodu, že žalovaná byla úspěšná v 95 % u prvního nároku a ve 100 % u druhého nároku, tj. její úspěch nebylo možné považovat za poměrně nepatrný. Při postupu dle § 142 odst. 2 o. s. ř. je nutno od úspěchu vítězné strany odečíst její neúspěch. Tento neúspěch však musí být počítán podle stejného klíče jako její úspěch, jinak nemůže být tento výpočet přesný ani spravedlivý. Soud prvního stupně od úspěchu žalobkyně měl odečíst její neúspěch, který měl být vypočten podle téhož právního předpisu, tj. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně ve výrocih I., IV., V. a VI. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne a upraví výrok o nákladech řízení.
8. Žalobkyně ve svém vyjádření hodnotila odvolání jako nedůvodné, navrhovala potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.
9. Odvolací soud z podnětu včas podaného odvolání a v mezích jím vytčených podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek, aniž by za tím účelem nařizoval jednání (§ 214 odst. 3 o. s. ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je částečně opodstatněné.
10. Odvolací soud předně seznal, že soud prvního stupně správně a v rozsahu, který lze považovat za dostatečný pro rozhodnutí věci, zjistil skutkový stav, přičemž provedené důkazy v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. hodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, a na tomto základě pak dospěl ke správným skutkovým zjištěním.
11. V tomto řízení uplatnila žalobkyně mj. nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé jejím trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2).

12. Je ustálenou soudní praxí, že podle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Jelikož zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017).
13. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle §31a odst. 2 OdpŠk, jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
14. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let, než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty přičemž podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. 2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko. Zároveň u tohoto kritéria je třeba věnovat zvýšenou pozornost možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání.

Úkolem soudu proto je, aby na základě vylíčených skutkových tvrzení právně posoudil, mezi jakou újmou (jako následkem) a jakou skutečností (jakožto příčinou této újmy) má být příčinná souvislost zjišťována a zda se jedná o nárok jediný, či zda žalobce v rámci svých žalobních tvrzení vymezuje nároků více. Zatímco nepřiměřená délka řízení typicky způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, jež vylíčil žalobce a které by se souhrnně daly označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života. 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií.

15. V soudní praxi je též zastáván názor, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

16. Soud prvního stupně tato judikatorní kritéria respektoval, provedl komparaci s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 158/2012, v níž byla poškozené přiznána nemajetková újma ve výši 25.000 Kč. Výše přiznané újmy byla přezkoumána i odvolacím soudem, konkrétně Městským soudem v Praze, který svým rozsudkem ze dne 10. 6. 2014, č. j. 12 Co 122/2014-76, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Trestní řízení v tam uvedené věci trvalo 2 roky a 10 měsíců, poškozená byla ohrožena vyšší trestní sazbou, jednalo se o osobu netrestanou, délka řízení byla přiměřená. Rozdíl mezi řízeními spočíval v tom, že v porovnávané věci byla poškozená nejprve pravomocně odsouzena, ke zproštění obžaloby došlo až po zásahu Ústavního soudu. Tento rozdíl zapříčinil i nepatrně delší dobu řízení. Při úvaze o výši zadostiučinění tak danou věc lze považovat v zásadě za srovnatelnou a částka 25.000 Kč stanovená žalobkyní jako náhrada nemajetkové újmy je přiměřená.

17. Pokud žalovaná v odvolání namítala, že trestní řízení neovlivnilo zásadním způsobem pracovní a osobní život žalobkyně, lze odkázat na precizní odůvodnění rozsudku prvostupňového soudu, který vycházel ze svědeckých výpovědí bývalého přítele žalobkyně, kamarádek žalobkyně a jejího ošetřujícího lékaře. Ten vypověděl, že žalobkyně se v souvislosti s trestním stíháním dlouhodobě medikamentózně léčila, po dobu tří let jí předepisoval xxx.
18. Nemůže obstát ani další argument žalované založený na tom, že by mělo být přihlédnuto k důvodům, pro které došlo k vydání zprošťujícího rozsudku. V řízení o náhradu nemajetkové újmy způsobené vedením trestního stíhání nemůže soud při hodnocení důvodů, pro něž došlo k zastavení trestního stíhání nebo ke zproštění obžaloby, znovu posuzovat vinu poškozené osoby, ani nemůže vycházet z úvah, podle nichž rozsudek soudu v trestním řízení naznačuje určité pochybnosti o spáchaném skutku, a především o tom, zda jej spáchala osoba posléze zproštěná obžaloby (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011).
19. Lze tak shrnout, že odvolací výhrady žalované neměly potenciál zvrátit věcnou správnost napadeného rozsudku ve vyhovujícím výroku o věci samé, proto ten byl odvolacím soudem potvrzen jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.
20. Důvodným však odvolací soud shledal odvolání žalované proti výrokům o nákladech řízení. Při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), je zpravidla třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Dovolací soud pak v usnesení ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, dospěl k závěru, že odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada škody v penězích, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu. V projednávané věci žalobkyně uplatnila dva nároky: náhradu nemajetkové újmy a újmy majetkové (ušlý zisk). Při porovnání tarifních hodnot obou nároků a výsledku řízení dojdeme k závěru, že žalovaná měla úspěch v 96%, neúspěch v 4%. Jedná se tak evidentně o procesní neúspěch žalované v poměrně nepatrné části. V parametrech projednávané věci proto byly splněny podmínky pro aplikaci § 142 odst. 3 o. s. ř. ve vztahu k nákladům řízení před soudem prvního stupně. Žalované je nutno přiznat náhradu 14 úkonů po 300 Kč (4.200 Kč) dle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. a cestovného k dožádanému soudu 1.012 Kč. Celková výše nákladů řízení před soudem prvního stupně tak dosáhla částky 5.212 Kč, kterou změnou výroku IV. napadeného rozsudku v souladu s § 220 o. s. ř. odvolací soud přiznal žalované. Vzhledem k výsledku řízení změnil odvolací soud i výrok o náhradě nákladů státu, když tyto náklady představované vyplaceným svědečným ve výši 494 Kč je povinována zaplatit České republice žalobkyně, a to v souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy v meritru věci úspěšné žalobkyni vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem za jeden úkon právní služby po 3.100 Kč (písemné vyjádření k odvolání) dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu a paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhl.) O povinnosti žalované zaplatit tuto náhradu nákladů odvolacího řízení v celkové částce 3.100 Kč k rukám zástupce žalobkyně bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o. s. ř. v, o lhůtě splnění povinnosti dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

22. Odvoláním nedotčené výroky II., III. rozsudku nabyly samostatně právní moci podle § 206 odst. 2 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání.

Praha 19. února 2019

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu